

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobkyně: **Česká provincie Řádu bratří domu Panny Marie v Jeruzalémě**
sídlem Rybí trh 185/16, 746 01 Opava
zastoupená advokátem Mgr. Markem Svojanovským
sídlem Dvorek 16, 798 57 Laškov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2018, č. j. MSK 131458/2018, ve věci
žádosti o poskytnutí informace

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 12. 2018 domáhal zrušení výše nadepsaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Muzea v Bruntále, příspěvkové organizace (dále jen „muzeum“) ze dne 23. 8. 2018, č. j. MuzBr/00640/2018, jímž byla v souladu s ustanovením § 3 odst. 3 ve spojení s § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), odmítnuta žádost žalobce o informace v části požadavku týkajícího se poskytnutí informací o dělu s letopočtem 1702 odvezeného z hradu Sovinec.
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, podle jeho názoru muzeum disponuje, případně má disponovat, informacemi, které mu odmítlo poskytnout. Dělo, o kterém žalobce informace požaduje, se v současnosti nachází v rytířském sále na hradě Sovinec, který je ve správě muzea, jak dokazují i fotografie přiložené k žalobě. Muzeum by tak mělo podle žalobce vysvětlit, z jakého důvodu má dělo ve svém držení.
3. Žalobce dále nesdílí názor muzea a žalovaného, že požadovanými informacemi nemusí muzeum disponovat. Jako příspěvková organizace Moravskoslezského kraje plní muzeum poslání regionálního muzea a správy památkových objektů včetně mobiliářů, tedy shromažďuje hmotné a kulturní bohatství oblasti Hrubého a Nízkého Jeseníku. Muzeum je pokračovatelem městského muzea, jehož počátky sahají až do let 1898 až 1907. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že i kdyby nemělo muzeum dělo ve své dispozici, informace o něm tak spadají do jeho působnosti.
4. Žalovaný ve svém vyjádření pouze uvedl, že žalobce vznesl v zásadě jedinou námitku, ve které zpochybnil, že povinný subjekt (muzeum) informace nemá a není povinen jimi disponovat. Tyto argumenty jsou totožné s argumenty uvedenými v odvolání a s nimi se žalovaný řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které tímto odkazuje.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 30. 7. 2018 žádost o informace týkající se děla z roku 1702, 2 kulatých znaků Řádu německých rytířů z poloviny 19. století, dvou děl velkého kalibru z roku 1862 a moždíře. Žalobce žádal pro jednotlivé předměty jejich přesnou identifikaci včetně fotografií a inventárního čísla, informaci o nakládání s předměty od roku 1939 až do současnosti včetně předávacích protokolů a kopie listin prokazujících právní titul, na základě kterého muzeum s předměty disponuje.
7. Muzeum v Bruntále se zabývalo podanou žádostí a přípisem ze dne 20. 8. 2018 žalobci poskytlo dohledané informace, pouze v části týkající se děla s letopočtem 1702 žádost o informace odmítlo rozhodnutím uvedeným v odst. 1 tohoto rozsudku podle ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona s odkazem na ustanovení § 3 odst. 3 téhož předpisu. Tento postup muzeum odůvodnilo tím, že dělo se nenachází v majetku, který muzeum spravuje. Na základě podrobného vyhledávání nebyly nalezeny žádné dokumenty ani předávací protokoly vztahující se k dělu. Muzeum uvedlo, že také nemá povinnost disponovat dokumenty a informacemi, které se týkají období, ve kterém byl daný majetek ve správě jiných subjektů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

96/2018

8. V průběhu odvolacího řízení žalobce nad rámec výše uvedených žalobních námitek tvrdil, že muzeum informacemi disponuje, protože v rozhodnutí se uvádí, že dělo bylo z hradu Sovinec v 50. letech převezeno. V doplnění odvolání žalobce dále uvedl, že muzeum dělem disponuje, to se má nacházet v rytířském sále, což dokládají i fotografie, které žalobce přiložil. Muzeum v reakci na doplnění odvolání uvedlo, že dělo zachycené na předložených fotografiích bylo zapůjčeno z mobiliárního fondu státního hradu Šternberk. Jedná se sice o dělo s letopočtem 1702, je na něm však znak Jana Seyfrieda, knížete z Eggenberka, nikoliv Řádu německých rytířů.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že informaci o tom, že dělo bylo z hradu Sovinec v 50. letech převezeno, uvedl žalobce sám v žádosti o informace, muzeum tuto skutečnost pouze převzalo od žalobce do textu rozhodnutí. Nadto žalovaný doplnil, že o zapůjčení děla z mobiliáře hradu Šternberk svědčí smlouva o výpůjčce, má tak za prokázané, že muzeum nemá dělo ve své správě a nemá tak ani povinnost disponovat informacemi o něm.
10. Žalobce v průběhu celého správního řízení jakož i v žalobě uplatňuje v zásadě totožnou námitku, a sice, že muzeum informace o dělu s letopočtem 1702 a erbem Řádu německých rytířů má nebo má mít, což odůvodňuje tím, že muzeum má ve své správě i hrad Sovinec, na kterém se dělo mělo v minulosti nacházet.
11. Muzeum ve svém rozhodnutí odmítlo poskytnout žalobci požadované informace s odůvodněním, že takové dělo nemá ve své správě, informace o něm vyhledávalo ve svých databázích a písemnostech, avšak jimi nedisponuje, přičemž tento závěr má oporu ve spise. Žalovaným navíc bylo žalobci v napadeném rozhodnutí vysvětleno, proč muzeum ve vztahu k informacím o předmětném dělu není povinným subjektem. Takový postup odpovídá závěrům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 8. října 2015, č. j. 5 As 24/2015-36: *Povinný subjekt nemá důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, nedisponuje jimi, resp. disponovat ani nemůže. Je ovšem povinen řádně zdůvodnit, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k tomuto závěru (např. vyhledání v informačním systému, v archivu)*.
12. Krajský soud se tak v souladu výše uvedenou judikaturou ztotožňuje se závěrem muzea a žalovaného. Žalobce v rámci řízení před správními orgány a před zdejší soudem neposkytl žádné relevantní argumenty, kterými by závěry muzea a žalovaného vyvracel. V daném případě by se podle zdejšího soudu mohlo jednat např. o sdělení, že muzeum požadované informace vědomě zadržuje, takovými informacemi disponuje, i když jimi povinnost disponovat nemá, případně je má povinnost mít podle jiného právního předpisu a má tedy povinnost takové informace vytvořit (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014-41).
13. Pokud se jedná o fotografie děla předložené žalobcem společně s odvoláním, které jsou součástí spisu, zdejší soud nemá důvod pochybovat o závěru uvedeném v napadeném rozhodnutí, totiž, že se jedná o jiné dělo, než k jakému žalobce původně informace požadoval. O této skutečnosti svědčí vyjádření muzea k této odvolací námitce, jakož i přiložená smlouva o výpůjčce. Právě proto, že se jedná o jiné dělo, než které žalobce v původní žádosti specifikoval, je logické, že o dělu z fotografie muzeum informace neposkytovalo. Ve vztahu k dělu na fotografii bylo žalobci v napadeném rozhodnutí rovněž sděleno, kdo je ve vztahu k informacím o něm povinným subjektem.

96/2018

14. Nad rámec žalobních námitek krajský soud dodává, že k dalším předmětům, ke kterým žalobce informace požadoval, muzeum informace poskytlo. Nelze tak usuzovat, že by se muzeum a žalovaný měli vůči žalobci záměrně dopouštět obstrukčního jednání.
15. Vzhledem k výše popsáným skutečnostem nezbylo krajskému soudu, než žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. listopadu 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu